

Vicenç Llorca
Cos de poderosa llum
Meteora, Barcelona, 2019.

Poques vegades davant el pròleg d'un llibre arribes a la conclusió que serà difícil explicar amb més precisió als lectors i lectores quina és la proposta de l'autor. Ens ha passat en llegir el text d'Antoni Vidal Ferrando que encapçala el nou volum de poesia de Vicenç Llorca, *Cos de poderosa llum*. Ens remetrem, doncs, a aquest pròleg per a tot aquell qui vulgui aprofundir-hi, però no ens estarem de dir algunes coses.

La trajectòria de Vicenç Llorca és ben coneguda, dins de les seves diverses facetes. Com a novel·lista, ha sabut conjugar d'una manera esplèndida tradició i modernitat; com a assagista, ha reunit el rigor i la llibertat de la literatura, però pensem que ha estat com a poeta que ha donat el més colpidor del seu ofici amb llibres, molts d'ells premiats, que parlen de la particular posició que pren l'ésser humà contemporani davant la bellesa i el seu sentit, el seu possible sentit.

Cos de poderosa llum és una investigació poètica alhora que una investigació vital. És un llibre clar, gairebé meridiana, que alberga metàfores senzilles que a la vegada funcionen com a càrrega de profunditat. Plasmen una actitud davant la modernitat. El seu tema, com diem, és la postura que hem de tenir davant un present que cada cop va perdent sentits. Sí, ens parla de cinema, de pintura, de cultura al capdavant, però sempre perseguint un posicionament que ens ajudi a avançar.

Així, una referència és el cinema neorealista italià, com ara el *Viatge a Itàlia*, de Rossellini, que li fa escriure una de les frases més cabdals del

llibre: «Soc en un temple en blanc i negre.» Ens situa, doncs, en un món sense distraccions, sense placebos, on hi ha una recerca continuada de l'essència: «reproduir el moment exacte / de la creació on món i poema / es troben purs, primers, indissolubles». L'autor parla amb els personatges per dir-los la veritat i assolir «un desig de com voldria que es despullés el temps».

Un discurs sobre el món de l'art que s'accentua en la segona part del llibre, aquest «cos de poderosa llum» que contraposa palmells de carn contra palmells de llum i que, alhora, els fa únics i indestruïbles. Llorca ens dona tot un àmbit per quedar-nos a viure en la poesia, amb Homer com a gran padrí per escriure «entre llengües», per «filmar illes».

Amb aquest nou lliurament de la seva poesia, l'autor posa molt alt el llistó del que hauria de ser una proposta per trobar el desllorigador de tot allò que ens encotilla. Perseguir la llum, sí, però només a través d'allò que la fa possible: el nostre cos, la nostra imaginació, la nostra «Odissea secreta» que mereix temps i esforç per enllumenar el camí.

EL GAT LLAMPEC I EL TIÓ

MARTINA ESCODA
DIBUIXOS: MONTSE FRANSOY

El Llampec és un gat molt juganer i blanc com la neu. Quan arriba l'hivern no té fred i s'ho passa molt bé jugant a l'aire lliure amb els seus amics.

Un dia, el seu trineu ensopega amb un tronc molt especial...

Publicacions de l'Abadia de Montserrat • pamsa@pamsa.cat • www.pamsa.cat